

David Nedoma

historický román

Zabít málo

Splendidum družstvo

ZABÍT MÁLO

DAVID NEDOMA

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

COPYRIGHT

© **David Nedoma**

ZABÍT MÁLO

Autor: David Nedoma

Vydalo: Splendidum družstvo

První el. vydání

Vražné, Hynčice 2021

Česky

978-80-88394-24-2 EPUB

978-80-88394-25-9 MOBI

978-80-88394-26-6 PDF

Obsah

HAD V RÁJI
CESTA NA SMRT
VE VĚŽI
VSTÁVÁNÍ Z HROBU
STAŘÍ PŘÁTELE
SPOLU A NAVŽDY
RAJHRAD
EPILOG

“Tato kniha se snaží respektovat dobu, v níž se odehrává, historických reálií se ale úplně přesně nedrží. Pokud už se v ní náhodou objeví skutečně žijící postava, podléhá její motivace, chování i celková charakteristika svévoli autora, kterému slouží jen k odehrání předem připravené role (čímž se všem dotčeným, především Minsterberkům a Janovi z Valdštejna, autor touto cestou hluboce omlouvá).”

HAD V RÁJI

I.

Jsou dny, kdy by mohl člověk snadno podlehnout iluzi, že je na světě vlastně docela krásně. Žádné starosti, žádné problémy; nikdo po vás nic nechce, tak jako ani vy nežadáte nic po nikom, protože nemáte za to, že by vám něco chybělo. Je asi chybou mne samotného, že podobnými stavy příliš často netrpím, a pokud jsem střízlivý, netrpím jimi nikdy, ale tak už to na světě chodí. Jak by to vypadalo, kdyby se všichni kolem jen stále veselili, každý by se od slunka do slunka usmíval a dával najevo, jak moc je šťastný a spokojený. To by bylo k zešílení!

Já se teď cítím poměrně dobře. Směju se, ničím se netrápím – jen si tak sedím a popíjím. Končí půst, brzy odejde i zima a příroda se zase nadechne k životu, až se divím, že to vnímám a dokážu ocenit. I slunce už začíná hřát natolik, že by si jeden myslel, že to bere vážně. Ano, dnes je krásný den, o tom asi není sporu. Ano, jsem nalitý jako pupenec zjara, ale když se člověk postí, dá se k tomuto stavu propracovat mnohem rychleji než jindy, takže mám pro svou podnapilost patřičnou výmluvu. Ne jinak jsou na tom i bratři kolem mě. Zlovolný špiritus ovládl jejich ochablá pobledlá těla a rozfoukal

je jako vítr listí po strništi po celém klášteře. Pár se jich ještě potácí chodbami, sem tam je ještě někdo schopný dát dohromady i souvislou větu, ale většina už se odevzdala do vůle Boží a neví nic o životě vůkol.

Už vás vidím, jak se posmíváte. *No, jo, fland'áci! Od rána do večera v lihu a ještě se to pokouší zamluvit bohabojným záměrem.* A víte co? Máte pravdu! Pokud člověku může být přes všechna přestátá protivenství takhle dobře, tak v tom boží záměr bezpochyby je. Kdyby si Bůh nepřál, abychom pili alkohol, nikdy by nám ho nevrazil do ruky. Víte, co je za kumšt udělat z obyčejného ječného klasu (a ječmen není o moc víc než prostá travina) tak ušlechtilý nápoj jako je pivo?! Kolik úsilí stojí za vším jeho vařením, ale ten výsledek! Mluvím teď právě o této činnosti, protože máme zčerstva navařeno, hotovo. To byste koukali, jak jsme my mniši v tomhle čase pilní a pracovití! Brzo už bude moc teplo na to, aby se zakvašovalo a co nenavaříme teď, to bychom mohli rovnou vylít prasatům, jelikož v letních měsících dobré pivo prostě neuvaříte. A tak je to s každým záměrem našeho stvořitele. Jestli něco potřebuješ, musíš se o to taky zasloužit. Zasloužili jsme se a tak si také zasloužíme vypadat teď tak, jak zrovna vypadáme. Nadělali jsme si zásoby a tak už do nich můžeme směle sáhnout. Pohroma byla odvrácena, aleluja!

„Tady je mi nejlíp. Jestli vodsud' budu chtít ještě někdy odejít, tak mi rovnou jednu vraž!“

„Říkal si něco, Bočku? Promiň, nějak jsem se zamyslel...“

„Jen jsem chtěl říct, že svět tam venku není ani trochu příjemné místo k životu. Jeden druhého se tam snaží akorát okrást, podvést, zkrátit na životě... Každý se snaží urvat, co to jde a nic se nestará, co bude, až si nás nejvyšší k sobě povolá... Já měl všechno. Panství,

svou Markétu, kterou jsem miloval, a která nosila pod srdcem moje dítě... A kde to všechno teď je?"

„Kde je co? Hledáš něco?“

„Ne, já už nic nehledám. Vlastně možná tu ořechovku, jak tu ležela...“

„Tak je to správně, chlapče. Žiješ teď a tady. Všechno ostatní je jen mámení. Jenom mámení!“

II.

Tak rád bych zapomenul a tvářil se, že předchozí měsíce a roky vůbec nebyly. Nikdy jsem neopustil klášter, nevracel jsem se domů, o nic a nikoho jsem neusiloval, žil jsem si spokojeně v závětrí za klášterními zdmi a pranic se nestaral o to, co se odehrává tam venku. Takový měl být můj život, takto mi měl být nalinkován jako druhorozenému synovi nevýznamného rodu pánů ze Zvonařic. Bez větších ambicí, bez nadějí na nějaký významnější politický status, za to však v klidu a s vědomím, že největší nebezpečí, které na mě číhá je gruit bratra celleraria nebo neslazená jáhlová kaše. Jo, ale to by člověk nesměl mít za bratra – a tím nemyslím nikoho z klášterního bratrstva, ale svou rodnou krev – nenažraného pitomce...

Můj povedený bratříček Hynek nikdy nebyl žádný troškař, a když už se rozhodl, že někoho obere o peníze, tak už to muselo stát za to. Tím svévolným aktem si zneprátelil nejen našeho vzdáleného příbuzného, mocného Jana z Valdštejna, ale také ještě o něco mocnější Minsterberky a nejspíš i lidi kolem nejvyššího kancléře, aby

nám v tom výčtu významných lidí náhodou někdo nechyběl. Potom si Hynek v klidu umře a všechny následky jeho konání si tak může zodpovědět moje maličkost. Vytrhnou mě z mého klidného bohabojného rozjímání a chtějí po mně zpátky své peníze. Kdo by to byl řekl? A kde jsem je asi tak měl vzít – nevěděl jsem ani, kde je samotný Hynek... A tak se mnou vláčeli, předhazovali mě dravým šelmám mužského i ženského rodu, a když jim to k ničemu nakonec stejně nebylo, tak mě alespoň o všechno obrali. Formálně jsem ještě pán na Zvonařicích, ale ve skutečnosti nejsem nikdo. Nemám nic a nemám nikoho. Prožil jsem si krátký sen, který se nakonec změnil v děsivou noční můru.

V pořádku, všechno jednou skončí – i to špatné. Utekly další měsíce a já už jsem se pomalu chlácholil nadějí, že dokážu zapomenout. Ne, úplně samozřejmě, to nedokážu nikdy. Bohatě by mi stačilo zapomenout natolik, abych se neustále jen nehral v mrtvé minulosti, a abych dokázal žít i současností. Myslel jsem, že je to nejhorší za mnou, vzpomínky i ty sebebolestnější, časem vyblednou a jako poslední stránka ukončí knihu, ani v mém příběhu už nebudou napsány další kapitoly. Tolik štěstí mi ale dopřáno nebylo. Kdepak, ještě zdaleka nic neskončilo. Noční můra ještě úplně neodešla. Nezmizela. Zhmotnila se přímo před mýma očima. A měla podobu Víta Zalabáka. Někdejšího Hynkova a později (ne úplně dobrovolně) i mého, kumpána. Většinu toho smutného času, na nějž bych tak rád zapomenul, strávil Vít Zalabák po mém boku, a i když mu asi budu krapet křivdit, na tom, že šlo opravdu o smutný čas, se ten člověk přičinil dozajista také slušným dílem.

„Co tady, proboha, děláš?!“ povídám mu na uvítanou, když ho po delším čase zase vidím.

„Co tady dělám? To mi spíš řekni ty, co tady děláš!“ odsekne. „Zalezeš si jako krysa a všechno necháš plavat. To jsem měl o tobě lepší mínění.“

„Tvoje mínění mě vůbec nezajímá. Jak ses sem dostal, co tady děláš?“ opakuji netrpělivě svou otázku.

„Co bych tu dělal, přišel jsem si pro tebe. Máme ještě doma nějakou nedodělanou práci!“

„To bych se dost divil, pro mě už žádný „doma“ totiž neexistuje. A teď mě nezdržuj, musím na modlitby,“ pokusil jsem se ten dotěrný hmyz odehnat.

„Na modlitby? Nenech se vysmát, v životě jsem tě neviděl se modlit!“

„Uhni,“ požádal jsem jej zdvořile.

„Tohle na mě nehraj. Toho přitroublého pámbíčkáře ti budu tak akorát žrát!“

„Říkám ti to naposled!“

„A co mi asi tak uděláš? Pomodlíš se k pánubohu, aby mě přivedl k rozumu a já ti šel z cesty? Abys mě udeřil, to nemáš taky úplně v povaze...“

„Hm,“ poznamenal jsem k tomu neutrálně. Zápasení se v našem klášteře skutečně moc neprovozovalo. Žádné pravidlo ovšem apriori nevyklučuje výjimku.

Vzal jsem to později tak, že jsem v tu chvíli neodstrčil Víta –, já odstrčil pokušení, které mě jeho prostřednictvím odvádělo od mé duchovní cesty. Takže bylo všechno v pořádku a to, že můj pokušitel podklouzl a nabil si o kamennou dlážku mě nijak nenaplnovalo tak mrzkými a přízemními pocity jako je škodolibá radost. To by bylo nehodno záměrů a úmyslů, jež jsem si v ten okamžik vytkl. *Chci se*

obracet ke svému stvořiteli a je mou povinností se obrnit vůči všem protivenstvím!

Tak dobrá, úsměv do tváře mi to vneslo. Vidět toho panáka rozpláclého na zemi jako přejetou ropuchu mi prosvětlovalo kalné ráno a naplnilo pocity blízkými se plné spokojenosti. Jsem nádoba hříšná a potrestám se tím, že se budu dnes modlit o něco delší dobu než obvykle. Otrapa mezitím pochopí marnost svého počínání a vrátí se zase odkud přišel. Člověku by ho bylo skoro líto, že váží tak dlouhou cestu až k nám do Weltenburgu – a úplně zbytečně. Ale já ho sem přece nezval! Řekl jsem to jasně: Vracím se zpátky do kláštera, do veškerých světských záležitostí už mi není vůbec nic! Dohoda s Janem z Valdštejna byla víc než snadná – nechal jsem se vyplatit ze svého někdejšího panství, abych dožil zde, v klidu a v ústraní. Nikomu jsem nechyběl a nikdo z těch lidí nechyběl mně. Ba ne, chyběla mi má Markéta, ale kde té je konec? S nejvyšší pravděpodobností je už dávno mrtvá a mně nezbývá, než se za ní modlit. Není tudíž pravda, že se nemodlím. To už dávno ne... Ať si Zalabák povídá co chce.

„Tohle bys jako mnich neměl,“ povídá ještě dotyčný, zatímco se s námahou škrábe na nohy. „Takhle se fráterníci nechovají!“

Ten člověk snad nezavře kušnu ani kdyby mu strkali hlavu na špalek. Určitě by ta jeho hlava něco poznamenala ještě v okamžiku, kdy by se už kutálela k zemi. Ale mě už jeho slova nezajímají. On je ten poslední, kdo by mě mohl zlomit v mém odhodlání. Tam venku už mě nečeká nic, nemám se kam a ke komu vracet. Všechno je pryč. Za svými zády zaslechnu ještě cosi o „hraní si na svatoušky“ a nějaký ten příměr o „vlku v rouše beránčím“, ale nevěnuji tomu pražádnou pozornost. Jen jedna poznámka mě maličko vyděsí. To za

mou mizející postavou dolehnou chodbou slova o „spoustě času“ a o tom, že dotyčný odsud rozhodně neodejde beze mě. Pevně doufám, že jsem se přeslechl, když se zapřísahal, že to nevzdá.

Co ten zájem najednou? K čemu bych mu já mohl být dobrý? Proč by mě teď chtěl tahat z mého hrobu? Touží snad tolik po mé společnosti? Ne, je to nesmysl. Spousta času, neodejdu bez tebe... Tohle si říkají milenci, ne dva chlapi, co se nemůžou vystát. Musel jsem se přeslechnout. Vít je tluchuba a řekne, co mu slina přinese na jazyk. Chtěl mě asi maličko poděsit, když mu takhle svévolně kazím plány. Nemá vůbec cenu se tím zabývat. Stejně mě ten otrava nikdy nezviklá. Ani kdyby se snažil do skonání věků... Jenže toho se bojím nejvíc. Z jeho řeči je mi jasné, že odsud jen tak nevypadne. Bude tu strašit do soudného dne. Už z principu. Když už se sem plahočím takový kus cesty...

Jistě, nemá tu co dělat, nepatří sem. Nemá tu pořádně kde hlavu složit; aby se z něj stal pravidelný strážník, s tím se také dozajista nepočítá. Klášter nabízí samozřejmě přístřeší poutníkům, ale tak nějak se bere za hotovou věc, že ty poutníci zase v dohledné době odputují o dům dál a nebudou se pokoušet zneužívat nabízeného pohostinství. Vít je jen návštěva, laik. Není jeden z nás a nikdy taky nebude. Jenže, znáte to. Jsme ve službě bohu, nejsme lapkovská rota, ale členové řádu, lidé prosté víry a dobrého srdce. Když si ten chlap usmyslí, že se nám tu uhnízdí, nebude síly, která by jej odsud dostala pryč. Ach jo. Čekají mě ještě krušné časy. Musím vytrvat. Nesmím se nechat zlomit! On ho ten jeho zápal brzy zase přejde. Vít a trpělivost, to jsou pojmy, které k sobě vůbec nejdou dohromady. Nasadím na něj naše nejzarytější teology a ti ho unudí k smrti.

Uvidíme, Víte. Myslím, že budeš ještě litovat!

III.

„Jen si to představ: Dva loupeživí rytíři drží na svém hradu v řetězech spoutanou urozenou pannu...“ Ani nevím, kdy ta Vítova tiráda začala, ale začínám už lehce nedoslýchat na levé ucho, takže už to muselo být před notně dlouhou dobou.

„Drží ji v řetězech, jo? Spoutanou? A jak dlouho?“ neudrším se. Poslouchám už tohle blábolení od časného rána a cítím potřebu je ukončit. Ignorování mi doteď zjevně k ničemu nebylo.

„To nevím,“ zarazí se Zalabák. „ale to stejně není důležitý.“

„Jak to, že to není důležitý? Jestli ji tam drží už několik měsíců, tak mi nevykládej, že je to ještě panna...“

„Sakra, Bočku! Já vím, že nemám klít. Jenže tohle jsou rytířský hry, chápeš? To není, že ji tam doopravdy drží, to je všechno jako. I ty rytíři, i ta urozená panna! Je to jen takové představení.“

„A co já jako s tím?“ Jak jste určitě pochopili, někdejší zvonařický purkrabí stále neodjel. Lepí se na mě při každé vhodné příležitosti a něco do mě pořád hučí. Přijel teprve včera, ale mám pocit jako by od té doby uběhla celá staletí.

„Copak si mě pořádně neposlouchal, co jsem tu říkal?“ Ne, neposlouchal. „Přišel dopis, ve kterém zvou uherské dvorní dámy všechny urozené a statečné rytíře, aby tu pannu osvobodili!“

„Tak ať ji pro mě za mě osvobodí. Co jim v tom brání?!“

„Ale, my! My jsme přece ti rytíři!“ vykřikne zoufale Vít, až se za námi otočí pár hlav. V tuhle dobu a vlastně v jakoukoli dobu bývá v

klášteře klid a nesouhlas v jejich výrazech je tak zřejmý, že se i ten neotesanec rozhodne ztišit. „To my ji máme osvobodit!“

„Já nikoho osvobozovat nebudu. Z toho už jsem vyrostl.“

„Sakra, Bočku! Víím, zase kleji. Tohle bude velká sláva, něco podobného už v životě nezažijeme. Jen si to představ! Korunovace příštího císaře! Chápeš, kolik tam bude lidí?! A k tomu ty rytířský hry, velikánský rytířský turnaj, největší, jaký se kdy odehrál – a my se ho můžeme zúčastnit, můžeme se utkat s výkvětem rytířstva z celý Evropy... Chápeš to?! Všichni na nás budou koukat.“

„Jo, a uvidí, jak všem těm rytířům dáváme my dva za vyučenou...“ Nevím, jestli Zalabák porozuměl mému sarkasmu – určitě jsem však jeho nadšení nijak nezchladil. Spíš naopak.

„Víš kolik tam bude urozených paniček? A víš, jak jsou uherské holky žhavé? Stačí se před nimi jen chvilku natřásat v plné zbroji a uvidíš, jak za námi samy polezou až do postele!“

„Ehm,“ taktně jej upozorním, kde se právě nalézáme. Nevím, jak je tomu v jiných klášterních společenstvích, ale u nás se v kapitulní síni, na podobné téma opravdu příliš nebavíme.

„Ale no tak, dřív si tak upejpavý nebyl,“ zachechtá se a jako naschvál pokračuje v líčení toho, co všechno by se pak asi s těmi ženami dalo dělat, když už se tedy náhodou s nimi sejdeme na jednom loži.

„Já jen nechápu, že tě Valdštejn jen tak pustí, aby sis vyjel do Uher,“ utnu jej v půlce věty. Nějak moc se nám rozjel, chtělo by to trochu ho přibrzdit. A připomínka stárnoucího šlechtice svůj účel dozajista splní. Zatímco já opouštěl Zvonařice, Vít se dal, co jsem tak slyšel, do jeho služeb. Co taky od Víta čekat jiného?

„On taky jede a já bych jel s ním jako doprovod,“ řekne s menším zaváháním můj společník.

„Jenomže...“

„Jaký jenomže? Takový pán musí mít přece pořádný doprovod, ten nemůže jet jen tak,“ durdí se Vít.

„A ty, abys mohl být součástí toho doprovodu, musíš ukecat i mou maličkost,“ napadne mě znenadání ne úplně zřejmá souvislost.

„Co je to za blbost?“ sykne Vít. „Proč tebe? Co si o sobě myslíš? A jak si na to přišel?“

Tak to taky nevím. Zrovna Valdštejn je ten poslední, kdo by mě potřeboval znova vidět. Vyklidil jsem mu pozice, přenechal mu své panství, přestal se mu šfourat v jeho kšeftech... Jenže, co tu teď tedy dělá Vít? Mohl by se jen tak sebrat a odjet si na výlet do Rakous bez Valdštejnova vědomí? Podle stavu byl sice rytíř, ale ve skutečnosti nebyl víc než jen lepší lokaj. Pokud byl teď tady a nezdálo se, že by měl odsud nějak napilno, muselo to mít nějaký účel. Musel mu to také někdo zaplatit, protože tolik peněz na cestu by Vít dohromady nikdy nedal...

„Nevěřím, že bys mě jen ty sám o své vůli tak moc toužil vidět,“ uzavřel jsem bez obalu své úvahy.

„No, dobrá, mám za úkol tě přemluvit,“ připustil Zalabák neochotně. „když se mi to ovšem nepovede, tak se nic neděje. Valdštejn mě s sebou do Uher bere tak jako tak.“

„Jo, tak to je dobře. Tak to ti povím rovnou, že je zbytečný, abys se mnou ztrácel čas. Zkusil si to, nevyšlo to, co se dá dělat,“ směji se mu do ksichtu, protože lhaní mu očividně moc nejde. Je mi to jasný –, buď pojedete se mnou, nebo nepojede vůbec. Stále nechápu, k čemu

mě tak strašně potřebují, ale nejspíš tedy nepojede vůbec. „Tak si to v tom Prešpurku užij a všechny tam ode mě pozdravuj.“

„Bočku, sakra! Já vím... Dobrá, něco ti povím, co jsem si měl nechat pro sebe. Ale že si to ty...“ hraje si na kamaráda. „Nejde jen o tu korunovaci.“

„A o co tedy jde?“ zeptám se zpříma.

Ptát se ovšem zpříma, je to nejhorší, co můžete v rozhovoru s tímhle panákem udělat. Rázem začne uhýbat, kličkovat – mluví najednou tak zeširoka, že vlastně vůbec nevíte, o čem povídá... Jenže na tohle já teď nemám vůbec náladu. Já tu nejsem od toho, abych byl tak hrozně moc zvědavý na to, co mi řekne. Takže se musí po čase vrátit přece jen k tématu. Musí mě zadržet, než mu prchnu. Pár bratrů už tu na něj mělo zálsk, že si s ním promluví, co tu vlastně dělá. A to by mohl být jeho konec. Dokud se mě drží, má naději, že jejich péči unikne.

„Jde o ty peníze, co sebral Hynek,“ sykne neochotně.

„Co je s nimi? Ty už jsou přece dávno pryč,“ mávnu nad tím rukou.

„Právě, že ne. Právě, že nejsou. Bejček...“

„Zadrž, z Bejčka je tahat rozhodně nebudu, to ti říkám na rovinu!“ Michal Čamra, zvaný též Bejček byl Valdštejnův (a nejen Valdštejnův) hrdlořez, který ty ztracené peníze už kdysi s námi společně hledal. Díky svým nevybíravým metodám se k nim ale dostal o chloupek dřív než my a neuměl jsem si moc představit, že by se teď s námi o ně chtěl dělit. Když si vzpomenu na jeho pochopy, jak se mě pokoušeli zabít, tak o tom vlastně docela pochybuji.

„Kdybys mě nechal domluvit, tak bych ti řekl, že se Bejček objevil – jen tak sám od sebe – u Valdštejna,“ pokračuje Vít triumfálně. Mě ale jeho vývody moc nezajímají.

„No a co? Už ty peníze všechny utratil? Nebo mu je někdo vzal? Nebo si vzpomněl na starého pána a šel mu je konečně dát, jak se sluší a patří?“

„Nic z toho,“ usmívá se Vít potutelně, já s ním ale hru na „Hádej, jak to je?“ hrát nehodlám.

„Podívej, Víte, ať je to jak chce – já už s tím nechci mít nic společného. Mě ty peníze jednoduše nezajímají!“

„Ale musí tě přece zajímat,“ zarazí se Vít. Po očku mě sleduje, jestli si z něj neutahuji, rychle mu ovšem dojde, že to myslím vážně. Opravdu po těch penězích nijak neprahnu; proč taky, když už kvůli nim zemřelo tolik lidí... Nepochopí to – nikdy to nemůže pochopit –, jenže tak už to mezi námi prostě chodí. My dva prostě nejsme uhnětení ze stejného těsta.

„Mě ty prachy fakt nezajímají. Ať si je nechá, kdo je má, mně je to jedno. Nikdy z nich nic dobrého nevzešlo a já už nechci znova zažívat, co jsem zažíval. Nic mi tady v klášteře nechybí a chci, aby u toho zůstalo.“

„Ty peníze tenkrát nebyly všechny,“ nedá se ten obejda. „V tom je právě ten vtip. Ve skutečnosti se Bejček dostal jen k jejich zlomku. Poslouchej, jak to bylo...“

A já jako hlupák poslouchám. Jsem tvor zvědavý a tak mi to nakonec nedá. Ne, nezviklal mě, že bych byl najednou tak lačný těch krvavých zlaťáků – na to už jsem svůj názor vyjádřil dost jasně. Chci jen vědět, jak se to tedy vlastně podle Víta odehrálo. Pokud mělo být vše jinak, chci slyšet podrobnosti a těch se mi tedy dostane měrou

vrchovatou. Od samého začátku se mi přitom všechno zdá jako naprostý nesmysl. Ale co kdyby na tom všem přece jen něco bylo? Z pobaveného úsměvu na tváři se pomalu stává křeč.

Vítova slova totiž nějakou logiku dávají. Ale co, já s ním stejně nikam nepojedu, takže mi to může být dokonale jedno.

IV.

Hynek doprovází kupce Wolfganga přes příhraniční hvozdy. Wolfgang neveze jen svůj obvyklý náklad, což jsou látky a kožešiny, veze i značnou sumu peněz. Spousta peněz znamená pochopitelně i spoustu problémů. Vedle celé řady lidí, která má eminentní zájem, aby peníze na místo bezpečně dorazily, existuje neméně početná skupina lidí, jejichž zájem je přesně opačný. Hynek je v této hře bezvýznamným pěšákem, který o penězích jako součásti nákladu nemá tušení a měl by pouze odehrát předem připravenou roli: zajistit klidný a bezpečný průjezd jemu svěřené osoby. Hrát pěšáka to ovšem není nic pro mého velkolepého bratra, ten je přece zrozen k vyšším cílům. O penězích se dřív nebo později domákne a rozehraje svoji vlastní hru. Na jejím konci je hromada mrtvol, jak mezi odranci, kteří si naivně mysleli, že bez větší námahy převezmou převáženou zásilku, tak mezi výrazně méně početným kupeckým doprovodem, který svádí předem ztracenou bitvu, aniž by vůbec tušil, za co vlastně bojuje.

Prémii v podobě třpytivých zlaťáků ovšem neshrábne nikdo z lapkovské bandy ani ten, kdo si tu bandu najal; a už vůbec nehrozí,

že by se dostala až k původnímu adresátovi, kdepak! Od toho tu přece máme našeho protřelého hrdinu, příštího pána na Zvonařicích. Ten už si jistě bude vědět rady, jak s nově nabytým jméním naložit. Nebo je to snad všechno jinak?

„A napadlo tě někdy, že by ty peníze skončily u někoho jiného než u Hynka?“ zaútočí na mě Vít znenadání otázkou. Poškrábu se na hlavě, několikrát naprázdno polknu, zarovnáám si záhyb na sutaně... „Nenapadlo, pochopitelně. Že se vůbec ptám!“

„Moment. Mluvíme tu ještě o mém bratrovi? O našem Hynkovi?“ přejdu do protiútku. „Ten, že by ty peníze neshrábl?“

„Ty od začátku tvrdíš, že ty peníze sebral a musel se pak kvůli tomu skrývat...“

„A nebylo tomu tak?“ usměji se blahosklonně. To, že Hynek krátce po té loupeži jednoduše zmizel, byl neoddiskutovatelný fakt.

„Ale skrýval se doopravdy? Oba víme, kam měl pak ve finále namířeno. Asi si maloval, jak si tam bude užívat a ze začátku tomu tak bezpochyby bylo – zrovna tobě nemusím vykládat, jak moc zábavný to u někdejší Pernštejnově milenky mohlo být!“ Vít se směšnými pohyby pokusí navodit představu činnosti, kterou ti dva spolu asi provozovali, což vzhledem k tomu, že právě procházíme ambitem, kde potkáváme řadu dalších bratří, působí poněkud nepatřičně.

„Jakkoli je tato činnost zábavná, pochybuji, že by se kvůli ní nechal zavřít na půl roku do jednoho baráku a nevystrčil přitom ani na okamžik nos ven,“ konstatuji.

„A to je právě ono,“ šermuje mi Vít v rozčilení před obličejem rukama. „ty pořád vycházíš z toho, že se po tvém bratrovi slehla na tak dlouho zem. To je pravda, jenže byl doopravdy celou tu dobu

zavřený v tom baráku na Menším městě? Co když mezitím ještě stačil dokončit své poslání?”

„Své poslání?“ nevycházím z údivu. „Vítovým posláním bylo urvat dycky co největší krajíc pro sebe. Jak ty peníze dostal do ruky už z nich nikdo neviděl ani groš, na to vem jed! Prober se, Víte, pořád tu mluvíme o Hynkovi!“

„Sakra, Bočku, ty to nechápeš? Pořád mu jen nasazuješ psí hlavu! Podle mě o těch penězích věděl od samého začátku a bral to jako věc své osobní cti doručit je, když tím byl jednou pověřený! A nesměj se tak blbě, to jen kvůli němu přišel Valdštejn zkrátka, proto se chtěl pak starej pán zahojit na tobě!“

„S Hynkem nepřišel zkrátka jenom Valdštejn,“ podotknu suše.

„Jde o to, proč najednou na tak dlouhou dobu zmizel. Pořád jsme říkali, schovával se u milenky... Já ale říkám, že se nikde neschoval a vlastně ani neměl důvod, když svůj úkol dokončil...“

„Ach jo, Víte. Myslel jsem, jak mě pobavíš, ale tahle historka není vůbec dobrá,“ gestem zarazím všechny námitky. „Tvrdíš, že ty peníze poctivě odevzdal...“

„Jo, to teda tvrdím!“

„Tak mi teda řekni, proč po nich všichni pořád tak tvrdě šli? Proč je stále hledal Valdštejn, ta jeho stvůra, Bejček... Proč po nich pořád jde... ne, její jméno ani nechci vyslovovat... Zabíla ho, protože jí o nich řekl. Neřekl jí určitě: *Měl jsem kopu peněz a ty peníze se mi s vypětím sil podařilo doručit až do Uher.* Ne, tím by na ní dojem určitě neudělal. On jí musel říct, že ty peníze má. On jí řekl, že je má, že jich má nehorázně moc a určitě se neváhal ani pochlubit s tím, co měl zrovna u sebe. Tvá teorie těžce napadá na obě nohy!“